

Betænkning

over forslag til lov om ændringer i lov om byplaner.

(Afgivet af udvalget den 26. januar 1962).

Udvalget har behandlet lovforslaget i 3 møder.

Fra Danske Grundejeres Landsorganisation har udvalget gennem boligministeren modtaget en række kommentarer til det af Københavns borgerrepræsentation stillede forslag til ændring af byplanloven. Boligministeren har i forbindelse hermed oplyst, at der ved lovforslagets udarbejdelse på

adskillige punkter er taget hensyn til disse kommentarer.

Endvidere har udvalget stillet 3 spørgsmål til boligministeren og modtaget ministerens svar herpå. Spørgsmål nr. 2 og 3 med boligministerens svar er aftrykt som bilag til betænkningen.

Herefter indstiller *udvalget* enstemmigt lovforslaget til *vedtagelse*.

Albertsen.	Brodthagen.	Jens Chr. Christensen.	Lis Groes.	Asger Jensen.
Kai Jensen.	Kolbjørn, formand.	Axel Kristensen.	Evald Kristensen.	Arne Larsen.
Peter Larsen.	Ellen Strange Petersen.	Grethe Philip, næstformand.	Peter Ravn.	
	Søgaard.	Ib Thyregod.	Weikop.	

Bilag.

Ved skrivelse af 12. december 1961 stillede udvalget bl. a. følgende spørgsmål til boligministeren:

2. Hvorledes ser boligministeren på det af professor Steen Eiler Rasmussen rejste spørgsmål om, at staten inden gennemførelse af eget byggeri bør drage omsorg for, at der foreligger en byplan for området, og at statens byggeri opføres i overensstemmelse hermed?
3. I hvilke tilfælde indhenter staten ved eget byggeri en udtalelse fra akademirådet med henblik på byggeriets indpasning i omgivelserne, dets æstetiske udformning m. v.?

Herpå har ministeren ved skrivelse af 16. januar 1961 afgivet følgende svar:

Ad 2.

„Den byplanmæssige behandling af statslige byggearbejder adskiller sig ikke principielt fra den, som gælder for byggeri i øvrigt, idet lovgivningsgrundlaget er det samme og administrationen således henlagt til de ordinære bygnings- og byplanmyndigheder, som til det statslige byggeri kan stille ganske samme krav til den byplanmæssige udformning som til andet byggeri.

Der foretages ved projekteringen af statslige byggearbejder en nøje byplanmæssig undersøgelse og vurdering, også fordi dette er i den byggende myndigheds eller institutions egen interesse.

Den byplanmæssige behandling foretages ikke blot med henblik på en konstatering af, om gældende forskrifter og almindeligt anvendte normer overholdes, men også om det pågældende projekt under hensyn til sin karakter og beliggenhed må give anledning til, at der træffes særlige byplanmæssige foranstaltninger.

Om den planlægning, som således faktisk finder sted i forbindelse med statslige byggearbejder, bør ske i form af en egentlig byplan i henhold til byplanloven, eller om en anden fremgangsmåde kan og bør foretrækkes, må derfor afhænge af karakteren af de byplanmæssige problemer, som opstår i forbindelse med den enkelte byggesag. Det afgørende må være, at de byplanmæssige problemer får en alsidig belysning og en så forsvarlig løsning som muligt, og at det resultat, man når frem til, bliver behørigt sikret.

Ganske de samme undersøgelser og overvejelser, som ligger til grund for udformningen af en egentlig byplan, kan foretages og bliver foretaget i forbindelse med de statslige byggearbejder, selv om planlægningen ikke resulterer i en byplan, men realiseres og sikres på anden måde, og det kan ikke med rette hævdes, at selve planlægningen bliver ringere, fordi den ikke manifesterer sig i en egentlig byplan.

I praksis udarbejdes byplaner sjældent, hvis planlægningen kan gennemføres ved f. eks. overenskomster med vedkommende grundejer. Dette er ofte tilfældet for områder, der bebygges af boligselskaberne eller større bygherrer. Det samme gælder, hvor en ejendom er i offentlig eje, idet stat eller kommune selv pålægger sig den rådighedsbegrænsning, som er nødvendig for opnåelse af en ordening af de byplanmæssige forhold.

Selvstændig værdi for planlægningen får en byplan kun, hvor andre fremgangsmåder end den for tilvejebringelse af byplaner foreskrevne ikke er tilstrækkelige for opnåelse og sikring af en i byplanmæssig henseende forsvarlig og hensigtsmæssig ordening.

Det skal endelig anføres, at der efter ministeriets opfattelse ikke kan antages at eksistere nogen legal nødvendighed for, at

byplanlægningen altid bør og kun kan ske ved en egentlig i henhold til byplanloven tilvejebragt byplan, men at også andre fremgangsmåder kan komme i betragtning, hvor de skønnes hensigtsmæssige og tilstrækkelige for løsning af de foreliggende planspørgsmål.“

Ad 3.

„I henhold til undervisningsministeriets bekendtgørelse af 20. oktober 1959 af fundats for det kgl. akademi for de skønne kunster har akademirådet bl. a. til opgave at behandle henvendelser fra statslige myndigheder vedrørende kunstneriske spørgsmål, som gennem undervisningsministeriet eller direkte forelægges akademirådet til indstilling eller udtalelse. Akademirådet kan endvidere efter anmodning eller på eget initiativ fremsætte erklæringer over for offentlige myndigheder og institutioner eller over for offentligheden i spørgsmål af kunstnerisk karakter.

Så vidt det er boligministeriet bekendt, indhentes der ikke af staten ved eget byggeri en udtalelse fra akademirådet med henblik på byggeriets indpasning i omgivelserne, dets æstetiske udformning m. v. Hvor sådanne udtalelser måtte være indhentet, må det betegnes som en undtagelse fra den almindeligt fulgte fremgangsmåde.

For det statslige byggeri gælder imidlertid som overvejende hovedregel, at dette projekteres af de kgl. bygningsinspektører, som udpeges på grundlag af indstillinger fra akademirådet. Ministeriet må være af den opfattelse, at der herigennem er skabt en ordening, som yder betryggende sikkerhed for det statslige byggeris forsvarlige tekniske og æstetiske udformning, og at forelæggelse af byggesager til udtalelse for akademirådet må have en særlig motivering, f. eks. at vedkommende bygningsinspektør selv står tvivlende over for løsningen af et i forbindelse med et statsligt byggeri opstået kunstnerisk problem.“